

សៀវភៅដានីយ៍លៃ — លខេ ហាសិបមួយ

Palmoni: ការបើកបង្ហាញអំពីព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោក និងភាសា នៅក្នុងដានីយ៍លៃ និងវិវរណៈ

Jeff Pippenger

2024-01-15

“ព្រះបរិសុទ្ធជមួយអង្គ” ដែលមានបន្ទូលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដានីយ៍លៃ ជំពូក ៨ ខទី ១៣ និង ១៤ នោះ គឺជាព្រះគ្រីស្ទក្នុងនាមជា Palmoni។ នៅក្នុងសៀវភៅវិវរណៈ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានកំណត់សម្គាល់ថាជា អាណាហ្សា និង អូមហេតា ដែលក្នុងចំណោមសច្ចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យដូចជា ក៏បញ្ជាក់ថា ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអង្គជាអ្នកកសាងវិទ្យុដ៏អស្ចារ្យ ហើយសៀវភៅដានីយ៍លៃ និងវិវរណៈរួមគ្នា កំណត់ឲ្យព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោក និងភាសា។ វាលើសពីសមតុលភាពមនុស្សក្នុងការយល់អំពីសារៈសំខាន់ និងជម្រុញនៃអត្ថបទដ៏ល្អថា ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងនាមជា Palmoni (ព្រះអង្គដែលរាប់អាថ៌កំបាំង) ទ្រង់ណែនាំលក្ខណៈនោះនៃព្រះចរិតរបស់ទ្រង់នៅក្នុងខ្លាំងពីរ ដែលបង្កើតជាសសរស្តុកមុនកំណើតនៃទ្រង់នៃទីសុគត; ប៉ុន្តែ អាថ៌កំបាំងទាំងឡាយដែលព្រះអង្គដែលរាប់អាថ៌កំបាំង ទ្រង់ជ្រើសរើសបើកសម្តែងនោះជាការទទួលខុសត្រូវរបស់យើងក្នុងការទទួលស្គាល់ និងការពារ។

អ្វីៗសម្រាប់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូ ជាព្រះនិយោជករគ្រប់គ្រង
ប៉ុន្តែអ្វីៗដែលមានសម្រាប់យើងដឹងពី ជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង
និងរបស់កូនចៅយើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ
ដើម្បីបំពេញយើងអនុវត្តតាមពាក្យទាំងអស់នៃគ្រីស្ទយើងនេះ។ ចូរចិញ្ចឹម 29:29។

អាថ៌កំបាំងមួយដែលត្រូវបានបើកសម្តែងដ៏គួរអនុវត្តអាថ៌កំបាំង (Palmoni) គឺជា «វិសុទ្ធជនមុនកំណើតនិយាយ» នោះឯង ហើយនៅក្នុងខ្លាំងពីរដែលទ្រង់បើកសម្តែងអង្គទ្រង់ សសរកំណើតនៃសាសនាអាដរនៃទីសុគតត្រូវបានកំណត់សម្គាល់។ នៅក្នុងខ្លាំងពីរនោះ អ្នករាប់ដ៏អស្ចារ្យបានកំណត់អត្តសញ្ញាណ «ការកើនឡើងនៃចំណេះដឹង» ដែលទ្រង់ ក្នុងនាមជាសិស្សនៃក្រុមសម្ព័ន្ធជា បានបើកត្រឡប់ទៅឆ្នាំ 1798។ នៅក្នុងខ្លាំងពីរនោះ តុប្បងមានតម្លៃនៃស៊ីបិនរបស់ Miller ដែលកំណត់ឲ្យ «ការកើនឡើងនៃចំណេះដឹង» ត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយនៅលើតារាងទាំងពីររបស់ Habakkuk ដោយការដឹកនាំនៃព្រះហស្តរបស់ Palmoni។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានប្រសិទ្ធជមុនកំណើតនិយាយ ហើយបរិសុទ្ធជមុនកំណើតនិយាយទៅកាន់បរិសុទ្ធជនោះដែលកំណត់និយាយថា និមិត្តអំពីយុទ្ធជាបុរាណចុងក្រោយ និងអំពីលទ្ធផលដែលបង្កឲ្យមានភាពស្នាក់នៅ គឺនោះនឹងបន្តដល់ពេលណា ដើម្បីបំពេញទាំងទីបរិសុទ្ធជ និងពួកពលត្រូវបានដាក់ឈ្មោះដោយយើង? ហើយគាត់បាននិយាយមកខ្ញុំថា ដល់ពីរពាន់បីរយចុងក្រោយ; បន្ទាប់មក ទីបរិសុទ្ធជនឹងត្រូវបានជម្រុញឲ្យបរិសុទ្ធជ។ ដានីយ៍លៃ 8:13, 14.

បន្ទាប់ពីដានីយ៍លែហានទទួលនិមិត្តកបបែទំនាយអំពីនគរទាំងឡាយនៃនាយព្រះគម្ពីរ
ហើយបន្ទាប់មកមានការសន្ទនានៅស្ថានសួគ៌ក្នុងខទីដប់បី និងខទីដប់បួន
នោះគាត់បានសួរដែរកងរើម្យបីយល់អំពី «និមិត្ត»។

ហើយកាលដល់ខ្មែរ គឺខ្មែរដានីយ៍លែ ហានយើងនិមិត្ត ហើយសួរដែរកងរើម្យរបស់វា
នោះមើល មានមុនាក់ឈរនៅមុខខ្មែរ មានរូបរាងដូចជាមនុស្ស។
ហើយខ្មែរបានឮសំឡេងមនុស្សមួយពីចន្លោះច្បាំងទាំងពីរនៃទន្លេអ៊ូឡាយ
ដល់ហានហៅ ហើយនិយាយថា កាប្បរៀងអើយ ចូរធុរវិធីយបុរសនេះយល់និមិត្តនេះ។
ដានីយ៍លែ 8:15, 16.

«និមិត្ត» ដល់ដានីយ៍លែកំពុងសួរដែរកងរើម្យ គឺជានិមិត្ត «chazon» ប៉ុន្តែ និមិត្ត
«mareh» វិញ គឺជាអ្វីដែលកាប្បរៀងយល់ឃើញមានបង្កគាប់ឲ្យធុរវិធីយដានីយ៍លែយល់។
រាល់សេចក្តីពិតទាំងអស់សុទ្ធជាមោសារសំខាន់របស់វា
ហើយបើសេចក្តីពិតនេះត្រូវបានរំលង នោះរចនាសម្ព័ន្ធ
និងគម្រោងនៃអេក្រងបទនេះនឹងត្រូវបំផ្លាញទៅជាសារសំខាន់។ នៅក្នុងខទីដប់បួន
កាលដល់ដានីយ៍លែសួរដែរកងរើម្យនិមិត្ត «chazon» និមិត្ត «mareh» ត្រូវបានលាក់បាំង
ប៉ុន្តែនៅតែកំណត់ឲ្យយើងដល់ ដូចជាដោយពាក្យថា «រូបរាងដូចមនុស្ស»
(កាប្បរៀងយល់) ពាក្យហៅ «mareh» ត្រូវបានបកប្រែថា «រូបរាង»។ នៅក្នុងខទីដប់បួន
ពាក្យទាំងពីរនៃត្រូវបានបកប្រែថា «និមិត្ត» សុទ្ធជាមោសារសំខាន់ឲ្យយើង
ដានីយ៍លែ នៅក្នុងខទីដប់បួន សួរដែរកងរើម្យ «chazon» ប៉ុន្តែ Palmoni
បង្កគាប់កាប្បរៀងយល់ នៅក្នុងខទីដប់បួនមួយ ឲ្យធុរវិធីយដានីយ៍លែយល់ «mareh»។
គម្រោងនៃខទីដប់ពីរនេះ គឺមានចែកជាដាក់លាក់ ហើយសង្កេតឆ្លងនឹងទំនាក់ទំនង
និងភាពខុសគ្នា រវាងពាក្យទាំងពីរ។

គឺជាប៉ាល់ម៉ូនីដល់បង្កគាប់កាប្បរៀងយល់ឲ្យធុរវិធីយដានីយ៍លែយល់អំពី «mareh»
ពីព្រោះព្រះអង្គគង់លើបង្កគាប់កាប្បរៀងយល់ គឺជាព្រះអង្គគង់លើឈរលើទឹក
ហើយកាប្បរៀងយល់មានព្រះសូរសៀងរបស់ទ្រង់ ជា
«សំឡេងរបស់មនុស្សមុនាក់នៅកណ្តាលច្បាំងទាំងពីរនៃអ៊ូឡាយ»។
គឺជាទន្លេអ៊ូឡាយដល់ហូរនៅចន្លោះច្បាំងទាំងពីរ
ហើយគឺជាព្រះគ្រីស្ទដល់ឈរលើទឹកនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ គួបផ្តល់ជាមួយនឹងការពិតនោះ
ក៏មានការពិតថា ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងនាមជាមហាទេវតា គឺជាព្រះអង្គគង់លើបង្កគាប់ពួកទេវតា។
សំឡេងនៅកណ្តាលច្បាំងទាំងពីរ គឺជាសំឡេងរបស់ «ពួកបរិសុទ្ធមុនាក់នោះ»
នៅក្នុងខទីដប់បី ហើយគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដល់បង្កគាប់កាប្បរៀងយល់ឲ្យធុរវិធីយដានីយ៍លែយល់អំពីនិមិត្ត «mareh»។ នៅក្នុងជំពូកទីដប់ពីរនៃដានីយ៍លែ
ព្រះគ្រីស្ទមុតងទៀតស្ថិតនៅកណ្តាលច្បាំងទាំងពីរនៃទន្លេ។ នៅក្នុងជំពូកទីដប់ពីរ
ទ្រង់ស្តង់ក្នុងពាក់កណ្តាលសេដក
ហើយស្តង់ដោយព្រះអង្គគង់លើមានព្រះជន្មរបស់នៅអស់កល្បជានិច្ច។

ប៉ុន្តែ ឱ ដានីយ៍លែ អើយ ចូរបិទពាក្យទាំងនេះ ហើយបោះត្រាសៀវភៅនេះ
ទុករហូតដល់គ្នាចុងបញ្ចប់។ មនុស្សជាច្រើននឹងរត់ទៅរកមក
ហើយចំណេះដឹងនឹងកើនឡើង។ បន្ទាប់មក ខ្មែរ ដានីយ៍លែ ហានមើល ហើយមើល
មានអ្នកផ្សេងទៀតពីរនាក់ឈរនៅទីនោះ មុនាក់នៅខាងនេះនៃច្បាំងទន្លេ
ហើយមុនាក់ទៀតនៅខាងនោះនៃច្បាំងទន្លេ។
ហើយមុនាក់បាននិយាយទៅកាន់បុរសដល់ស្តង់ក្នុងពាក់កណ្តាលសេដក

ដល់នៃលើទឹកទន្លេថា តើគួរយូរប៉ុន្មានទៀត
ដល់ទីបញ្ចប់នៃការអនុវត្តន៍នេះ?
ហើយឧត្តរមានបុរសដដែលស្នេហាពាក់កណ្តាប់សេដ្ឋកិច្ច ដល់នៃលើទឹកទន្លេ
កាលដល់លោកមានលើកដៃស្នេហា និងដៃរងរបស់លោកឡើងទៅស្ថានសួគ៌
ហើយមានសុបថង់ដោយពុះអង្កត់ដដែលមានពុះជន្មមរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចថា
វានឹងមានរយៈពេលមួយគ្នា ពីរគ្នា និងកន្លះគ្នា;
ហើយនៅពេលដល់លោកមានបញ្ចប់ការបំបែកអំណាចរបស់បុរសជាជនបរិសុទ្ធអោយ
នោះការទាំងនេះទាំងអស់នឹងត្រូវបញ្ចប់។ ដានីយ៍លើ 12:4-7។

បុរសដដែល «ស្នេហាពាក់កណ្តាប់សេដ្ឋកិច្ច ដល់នៃលើទឹកទន្លេ» មាន
«លើកដៃស្នេហា និងដៃរងរបស់ទ្រង់ឡើងទៅស្ថានសួគ៌
ហើយសុបថង់ដោយពុះអង្កត់ដដែលមានពុះជន្មមរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច»
ហើយទ្រង់នោះគឺជាបុរសដដែល ដល់នៃលើកនុងជំពូកទីប្រាំបីមានបង្ហាញពីរយៈពេល។
នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូកទីដប់ ពុះគ្រីស្ទទ័កមានលើកពុះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើង
ហើយសុបថង់ដោយពុះអង្កត់ដដែលមានពុះជន្មមរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចដល់
ប៉ុន្មាននៃលើទឹកនោះ ទ្រង់កំពុងឈរលើទាំងទឹក និងផែនដី។

រួចទៅកាន់ដៃឧត្តរមានយើងឈរលើសមុទ្រ និងលើផែនដី
មានលើកដៃរបស់ខ្លួនឡើងទៅស្ថានសួគ៌
ហើយសុបថង់ដោយពុះអង្កត់ដដែលមានពុះជន្មមរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច
ពុះអង្កត់ដដែលមានបង្កកើតស្ថានសួគ៌ និងអ្វីៗទាំងប៉ុន្មានដល់នៃលើកនុងនោះ
ទាំងផែនដី និងអ្វីៗទាំងប៉ុន្មានដល់នៃលើកនុងនោះ ទាំងសមុទ្រ
និងអ្វីៗទាំងប៉ុន្មានដល់នៃលើកនុងនោះថា មិនមានពេលវេលានៅទៀតឡើយ។
វិវរណៈ 10:5, 6។

ទៅកាន់មានអំណាចនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១០ គឺហាល់ម៉ូនី
ដល់មានពុះបន្តទូលទៅកាន់ការប្រើប្រាស់ពិចន្តនោះចុងទន្លេនៅក្នុងជំពូក ៨
ហើយមានកំណត់ថា “ចុងបញ្ចប់នៃ” “ការអនុវត្តន៍”
នឹងកើតឡើងនៅពេលមាននៅក្នុងជំពូក ១២។ នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១០
ទ្រង់គឺជាពុះអង្កត់ដដែលមានបន្តលើសំឡេងដូចជា “សិរីហ” ពីព្រោះនៃលើទឹកនោះ
ទ្រង់ត្រូវបានកំណត់ថាជា សិរីហសម្បជន្មធម្មជាតិ។

ហើយមុនាក់ក្នុងចំណោមពួកចាស់ទុំមានបន្តទូលមកឧត្តរថា កុំយំឡើយ មើលចុះ
សិរីហសម្បជន្មធម្មជាតិ គល់របស់ដាវីឌ មានឈ្មោះហើយ ដើម្បីបើកក្បាលនោះ
និងបកគ្រាប់បែករបស់វា។ ហើយឧត្តរក៏មើល ឃើញថា នៅកណ្តាលបល្ល័ង្ក
និងនៅកណ្តាលសក្រាន់ជិតទាំងបួន ហើយនៅកណ្តាលពួកចាស់ទុំ
មានកូនចៀមមួយឈរ ដូចជាត្រូវបានសម្លាប់រួចហើយ មានស្រងែបុរាណ
និងកូនកែប្រែពីរ ដល់ជាពុះវិញពេញទាំងបុរាណរបស់ពុះ
ដល់មានចាក់ចេញទៅក្នុងផែនដីទាំងមូល។ ហើយពុះអង្កត់យាងមកទទួលយកក្បាល
នោះពីពុះហស្តស្នេហាពុះអង្កត់ដដែលគង់លើបល្ល័ង្ក។ វិវរណៈ ៥:៥-៧។

ក្នុងនាមជាសិរីហសម្បជន្មធម្មជាតិ ពុះគ្រីស្ទគឺជាកូនចៀមដល់មានឈ្មោះ
ដើម្បីបើកក្បាលសៀវភៅដល់មានបិទគ្រាប់ដោយគ្រាប់បែក។
មិនថាទ្រង់កំពុងយាងលើទឹកនៅក្នុងសៀវភៅដានីយ៍លើ ឬមានពុះហស្តមួយលើសមុទ្រ
និងមួយទៀតលើផែនដីនៅក្នុងវិវរណៈកុក្កី

តំណាងទាយទំនាយនីមួយៗទាំងនោះសុទ្ធជាមោឃនៃទំនាក់ទំនងនឹងពលរដ្ឋលោកទាយទំនាយ។ ហើយក្នុងនាមជាសិស្សមានក្បួនសម្បត្តិធម្មជាតិ ព្រះគ្រីស្ទទាំងបិទគ្រា និងបើកគ្រាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ដូចដែលទ្រង់មានបិទគ្រាសៀវភៅដានីយ៍លែ ទ្រង់ក៏មានបិទគ្រាផ្សេងទៀតទាំងប្រាំពីរនៃសៀវភៅក្នុងវិវរណៈជំពូក ១០ ផងដែរ។

ទេវតាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពួកនៃ ដលៃមានណាស់យ៉ាងណា មិនមែនជាអ្នកណាម្នាក់ទេ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសុទ្ធទាល់។ ការដាក់ព្រះហស្តលើរបស់ទ្រង់លើសមុទ្រ ហើយព្រះហស្តរងេលើដីគោក បង្ហាញពីគ្នានាទីដលៃទ្រង់កំពុងអនុវត្តតន្ត្រីក្នុងឆាក កបញ្ចប់នៃការបោះទង្គិចដ៏ធំជាមួយសាតាំង។ ទីតាំងនេះបញ្ជាក់អំពីព្រះចេស៊ូតា និងសិទ្ធិអំណាចអធិបតេយ្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់លើផែនដីទាំងមូល។ ការបោះទង្គិចនេះមានកាន់កាប់ខ្ពង់ខ្ពស់ឡើង និងកាន់កាប់ម៉ែងម៉ាត់ឡើងពីសម័យមួយទៅសម័យមួយ ហើយនឹងបន្តដូចនេះរហូតដល់ឆាកចុងក្រោយ នៅពេលដែលសកម្មភាពដ៏ចំណាស់របស់អំណាចនៃសេចក្តីងងឹតឈានដល់កំពូល។ សាតាំង ដលៃរួមគ្នាជាមួយមនុស្សសាតាំង នឹងបោះបញ្ចេញនូវភាពលោភលោកទាំងមូល និងពួកជំនុំទាំងឡាយដលៃមិនទទួលបានសេចក្តីសុខស្រួលនៃសេចក្តីពិត។ ប៉ុន្តែ ទេវតាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពួកនៃ ទាមទារឲ្យគេយកចិត្តទុកដាក់។ ទ្រង់ស្រវាក់ដោយសំឡេងខ្ពង់ខ្ពស់។ ទ្រង់នឹងបង្ហាញអំណាច និងសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះសូរសៀងរបស់ទ្រង់ដល់អស់អ្នកដលៃបានរួមជាមួយសាតាំង ដើម្បីបំបាត់នឹងសេចក្តីពិត។

«បន្ទាប់ពីផ្សេងទៀតទាំងប្រាំពីរនេះមានបន្តលើសំឡេងរបស់វា បទបញ្ជាដាក់មានមកដល់យ៉ាងណា ដូចដែលមានមកដល់ដានីយ៍លែ ទាក់ទងនឹងសៀវភៅក្នុងនោះថា៖
“ចូរបិទគ្រាសេចក្តីទាំងនោះដលៃផ្សេងទៀតទាំងប្រាំពីរមានបន្តលើចេញមក។”
សេចក្តីទាំងនេះពាក់ព័ន្ធនឹងព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត ដលៃនឹងត្រូវបានបើកសម្បជ័យដោយដៃរបស់វា។
ដានីយ៍លែនឹងឈរនៅក្នុងចំណែករបស់គាត់ នៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃទាំងឡាយ។
យ៉ូហានយើងសៀវភៅក្នុងនោះដលៃមិនមានបិទគ្រា។ ដូចនេះ ហោរាទំនាយរបស់ដានីយ៍លែមានកម្រិតដ៏ខ្ពស់របស់វា។
នៅក្នុងសាររបស់ទេវតាទីមួយ ទីពីរ និងទីបី ដលៃត្រូវបានប្រកាសដល់លោកិយ។
ការបើកគ្រាសៀវភៅក្នុងនោះ គឺជាសារដលៃទាក់ទងនឹងពលរដ្ឋលោក។»

សៀវភៅដានីយ៍លែ និងវិវរណៈ ជាសៀវភៅតម្លៃមួយ។ មួយជាព្រះបន្ទូលទំនាយ មួយទៀតជាការបើកសម្បជ័យដៃ; មួយជាសៀវភៅដលៃមានបិទគ្រា មួយទៀតជាសៀវភៅដលៃមានបើក។
យ៉ូហានបានឮអាថ៌កំបាំងដលៃផ្សេងទៀតមានបន្តលើឡើង ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានបង្គាប់មិនឲ្យសរសេរអំពីអាថ៌កំបាំងទាំងនោះឡើយ។

“ពន្លឺពីសេដ្ឋកិច្ចដលៃមានបុរាណដល់យ៉ូហាន ហើយដលៃត្រូវបានបង្ហាញចេញក្នុងផ្សេងទៀតទាំងប្រាំពីរនោះ គឺជាការពិពណ៌នាអំពីព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយដលៃនឹងកើតមានឡើងក្រោយសាររបស់ទេវតាទីមួយ និងទេវតាទីពីរ។” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ព្រះគ្រីស្ទ ដលៃត្រូវបានតំណាងថាជា Palmoni ជាមនុស្សស្រីនៅក្នុងជំពូកទីប្រាំបី និងទីដប់ពីរ ដលៃសូចិតនៅលើទឹក

ក៏ជាទេវតាដ៏មានឫទ្ធានុភាពដដែលកាន់ស្បៀរភៅតូចនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ផងដែរ។ ទ្រង់គឺជាសិដ្ឋាននៃសម្បត្តិធម្មជាតិ ដល់បិទត្បាញ និងបើកត្បាញព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់គឺជាព្រះអង្គគង់លើបញ្ញាជាភារកិច្ចដែល ព្រះទ្រង់គឺមីកែល មហាទេវតា។

ប៉ុន្តែ មីកែល អគ្គតូចស្ម័គ្រ នៅពេលដែលគាត់ជាមួយអារក្សស
ហើយជជែកអំពីរូបកាយរបស់ម៉ូសេ
ទ្រង់មិនហ៊ាននាំការចោទប្រកាន់ដោយពាក្យប្រមាថទៅនឹងវាទេឡើយ
ប៉ុន្តែមានព្រះបន្ទូលថា «សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ស្ម័គ្របន្តទៅសងចុះ»។ យូដាស 1:9

មីកែល គឺជាព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះនាមនោះបង្ហាញថា
ទ្រង់ជាមហេសីជាមួយមិនគ្រឹះនៃព្រះក្រុងអេត្រូក្រាប៉ូណូណោះទេ
ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ជាអង្គគង់ដែលមានអំណាចប្រទេសឲ្យរស់ឡើងវិញផងដែរ។ ព្រះនាម មីកែល
មានន័យថា «នរណាដូចជាព្រះ»។ នៅពេលនេះបើកុនសោយវិញអង្គមួយស្រដៀងនឹងព្រះរាជបុ
ត្តានព្រះនៅក្នុងភូមិដ៏ធំជាមួយនឹងអ្នកសម្លាប់គ្នាទាំងបី
នោះគាត់បានឃើញមីកែល។ ហើយមីកែលជាអគ្គតូច ក៏ជាមេដឹកនាំនៃប្រជាជនរបស់ព្រះ
ដដែលសុំដៃតូចនៃម៉ូសេបែរមិនជឿព្រះបានលើកខ្លួនប្រឆាំងនឹងទ្រង់នោះឡើយ ហើយវិញ្ញាណ
ដើមបំបំបញ្ចេញតាម ដានីយ៉ែល ជំពូក ៨ ខ ១១។

ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញអ្នកនូវអ្វីដែលបានកត់ទុកក្នុងគម្ពីរនៃសេចក្តីពិត;
ហើយគុណអ្នកណាម្នាក់ដែលកាន់ខ្ញុំខាងក្នុងការទាំងនេះទេ លើកលែងតែ មីកែល
មេដឹកនាំរបស់អ្នក។ ដានីយ៉ែល 10:21

វាគឺមីកែលដែលបញ្ចេញដល់ទេវតាទាំងឡាយ ដដែលប្រទេសមនុស្សសុលាបឲ្យរស់ឡើងវិញ
ហើយដដែលសម្រេចថាពេលណាពេលនៃការសាកល្បងគួរបិទបញ្ចប់។

«ហើយនៅគ្រានោះ មីកែល នាយកដ៏ធំ
ដដែលឈរការពារបុគ្គលច្បាប់របស់ប្រជារាស្ត្រអ្នកនេះ នឹងក្រវាត់ឈរឡើង;
ហើយនឹងមានគ្រាទេនា
ដូចជាមិនដែលមានគាត់ពីមុនជាតិសាសន៍មកដល់គ្រានោះឡើយ; ហើយនៅគ្រានោះ
ប្រជារាស្ត្ររបស់អ្នក នឹងគួរឈរដោះ
គឺអស់អ្នកណាដែលគួរឈរឃើញថាមានឈ្មោះសរសេរក្នុងសៀវភៅនោះ។”
នៅពេលគ្រាទេនានេះមកដល់ ករណីនីមួយៗគួរឈរសម្រេចចិត្តហើយ;
មិនមានពេលសាកល្បងទៀតទេ មិនមានសេចក្តីមេត្តាករុណាទៀតទេ
សម្រាប់អ្នកដែលមិនព្រមប្រព្រឹត្ត។ គ្រាបស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់
សុចរិតនៅលើប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ សំណល់តូចនេះ ដដែលមិនអាចការពារខ្លួនឯងបាន
ក្នុងដងមុលោះដល់សុលាបជាមួយអំណាចទាំងឡាយនៃនៃដី
ដដែលគួរឈររៀបរៀងដោយកងពលរបស់នាគនោះ
បានយកព្រះជាម្ចាស់ជាការការពាររបស់ខ្លួន។
ក្តីក្លាយនោះគួរឈរចេញដោយអាជ្ញាធរខាងផែនដីដ៏ខ្ពស់បំផុត
ថាពួកគេត្រូវថ្កោលបង្គំសត្វសាហាវ ហើយទទួលសញ្ញារបស់វា
ក្រវាត់មនោសញ្ចេតនាប្រកៀបប្រៀន និងសេចក្តីសុលាប។
សូមព្រះទ្រង់ជួយប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យរស់ឡើងនេះ ដុបិតនៅពេលនោះ
តើពួកគេអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ក្នុងដងមុលោះដ៏គួរឲ្យខ្លាចយ៉ាងនេះ
បើគ្មានជំនួយពីទ្រង់!” Testimonies, volume 5, 212.»

អាថ៌កំបាំងចុងក្រោយដដែលសិរីសោភ័ណភូមិសាស្ត្រសម្បជញ្ញដាបណ្ឌិតក្រា
គឺជាវិវរណៈនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយរួមបញ្ចូលថា ព្រះអង្គគឺជាទ្រង់គ្រប់គ្រងលើគម្ភោង
និងរចនាសម្ព័ន្ធនៃគ្រប់គ្រងទាំងអស់ក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះអង្គ។
បុរសស្នេហាពាក់កណ្តាលសតវត្សរ៍ដ៏ល្អបំផុតនៃលោកវិទ្យាសាស្ត្រ
ដដែលលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើង
ហើយស្របចង្វាយព្រះអង្គដដែលមានព្រះជន្មរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច
ហើយដដែលបន្តលើសឡើងដូចសិរីសោភ័ណ
ដោយបណ្តាលឲ្យផ្កាឈូកទាំងបុរាណបញ្ចេញសំឡេងរបស់វា
នោះគឺជាព្រះអង្គដដែលបិទគ្រាប់ស្រៀវនៅដានីយ៍លើ
និងបិទគ្រាប់ផ្កាឈូកទាំងបុរាណនៃព្រះគម្ភីរវិវរណៈ។
ព្រះអង្គគឺជាព្រះហស្តដដែលបិទគ្រាប់ស្រៀវនៅដានីយ៍លើដោយគ្រាប់ទាំងបុរាណ
ដដែលមានអំណាចបុរាណឲ្យរស់ឡើងវិញ ហើយដដែលជាព្រះអង្គម្ចាស់ដ៏ធំដ៏ល្អឡើង
ហើយបុរាណការបញ្ចប់នៃពេលវេលាសកលបង។ នៅពេល Palmoni បង្កគ្រាប់ដល់ Gabriel
ឲ្យធុរចិញ្ចឹមដានីយ៍លើយល់អំពីនិមិត្ត «mareh» នោះ
ព្រះអង្គមានន័យដូចនោះយ៉ាងពិតប្រាកដ។

ទ្រង់មិនបានបញ្ជាក់ប្រាកដលើធុរចិញ្ចឹមដានីយ៍លើយល់អំពីនិមិត្ត «chazon» នោះទេ។
និមិត្ត «chazon» គឺជានិមិត្តអំពីអំណាចគ្រប់គ្រងទាំងឡាយក្នុងទំនាយព្រះគម្ភីរ
នៅក្នុងដានីយ៍លើជំពូក ៨ ខទី ១ ដល់ ១២ ហើយវាក៏ជា «និមិត្ត»
ដដែលគួរឲ្យមានន័យនៅក្នុងខទី ១៣ ផងដែរ នៅក្នុងសំណួរអំពីរយៈពេល។
«និមិត្តនោះនឹងមានរយៈពេលប៉ុន្មាន?» និមិត្ត «chazon»
ទាក់ទងនឹងការផ្សាយជារៀងរាល់ថ្ងៃ (លទ្ធផលបុរាណនិយម) និងការរំលង (លទ្ធផលប្រាសាទ)
ដដែលជាអំណាចបំផុតឲ្យសង្គតិស្រៀង ហើយជាន់ឈ្មួញនិមិត្តបរិសុទ្ធ និងពួកពលបរិវារ។

បន្ទាប់មក ឧត្តរាស្ត្រពួកបរិសុទ្ធមុនាក់កំពុងនិយាយ
ហើយពួកបរិសុទ្ធមុនាក់ទៀតបាននិយាយទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធអង្គគន្លោះ
ដដែលកំពុងនិយាយថា៖ និមិត្តអំពីគុណបុណ្យប្រចាំថ្ងៃ
និងអំពើល្អដដែលបង្កឲ្យសង្គតិស្រៀង ដដែលប្រគល់ទាំងទីបរិសុទ្ធ
និងពលបរិវារឲ្យគ្រូជាន់គ្រូចោមជើង នោះនឹងមានរយៈពេលយូរប៉ុណ្ណា? ដានីយ៍លើ
8:13។

ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងនាមជា ប៉ាល់ម៉ូនី (អនុករាប័ន៍អស្ចារ្យ) គួរឲ្យមានស្នាដៃ «ត្រីដល់ពេលវេលា»
ចក្ខុនិមិត្ត «chazon» នឹងនៅបន្តទៀត ហើយទ្រង់ឆ្ងល់យើងថា
«រហូតដល់ពីរពាន់បីរយថ្ងៃ; បន្ទាប់មកទីបរិសុទ្ធនឹងគួរឲ្យមានសម្ភាសនាបរិសុទ្ធ»។
បន្ទាប់មក ដានីយ៍លើបុរាណចង់យល់អំពីចក្ខុនិមិត្ត «chazon» ដដែលពាក់ព័ន្ធនឹង
«យញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ និងការរំលងដដែលនាំឲ្យមានការបំផុសឡើង
ដើម្បីប្រគល់ទាំងទីបរិសុទ្ធ និងពលបរិវារឲ្យគ្រូជាន់ឈ្មួញនិមិត្តចោមជើង»។ ប៉ុន្តែ
កាប៊ុរីយ៉ែលគួរឲ្យមានបញ្ហាធុរចិញ្ចឹមដានីយ៍លើយល់អំពីចក្ខុនិមិត្ត «mareh»។
រាល់ហេតុការណ៍ទាំងអស់សុទ្ធតែមានសារៈសំខាន់របស់វានៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
ចក្ខុនិមិត្ត «mareh» គឺជាចក្ខុនិមិត្តអំពីលុះដាច់ និងព្រឹក
ដដែលគួរឲ្យមានកំណត់អត្តសញ្ញាណនៅក្នុងខទីមុនប្រាំមួយ។

ហើយការនិមិត្តអំពីពេលវេលា និងពេលវេលា ដដែលបានប្រាប់នោះ ជាការពិតមែន
ដូចនេះ ចូរបិទគ្រាប់និមិត្តនោះចុះ ដុបិតវានឹងសម្រាប់ថ្ងៃដ៏ច្រើន។ ដានីយ៍លើ ៨:២៦។

ពាក្យ «នីមិត្ត» ត្រូវបានរៀបរាប់ពីដងនៃក្នុងខនៈ។
ការយោងលើកិច្ចការនីមិត្ត «mareh» ហើយការយោងលើកិច្ចការនីមិត្ត
«chazon»។ នីមិត្ត «mareh» គឺជានីមិត្តអំពី «លុងាច និង ព្រឹក»។ សំដីហេប្រើ «លុងាច និង
ព្រឹក» ត្រូវបានយើងបញ្ជាក់បញ្ជាក់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ហើយតែងតែត្រូវបានបកប្រែថា «លុងាច
និង ព្រឹក» ដូចដែលមាននៅក្នុងខនៈមុនប្រាំមួយ។
ក្នុងនៃតម្លៃគត់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ដល់ត្រូវបានបកប្រែខ្មែរពី «លុងាច និង ព្រឹក»
គឺនៅក្នុងខនៈដំបូង ដល់ត្រូវបានបកប្រែជាសាមញ្ញថា «ថ្ងៃ»។
អត្ថបទហេប្រើពិតប្រាកដនៃខនៈដំបូង នឹងអានថា «ដល់ពីរពាន់បីរយលុងាច និង ព្រឹក»។

ខគម្ពីរដែលជាសស្ត្រៈកណ្តាលនៃអាដិនទីស៊ីម
គឺជាខគម្ពីរគត់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដល់ពាក្យ «លុងាច និង ព្រឹក»
ត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងសាមញ្ញថា «ថ្ងៃ»។
រាល់អង្គគហតេនីមួយៗសុទ្ធតែមានន័យទាក់ទងរបស់វា
ហើយបើទោះបីគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតក៏ដោយ ក៏ចូលរួមដល់ថា Palmoni
បានកំពុងសង្កត់ធ្ងន់លើខគម្ពីរនោះដោយចេតនា។ គាត់បានផ្ទេរដូចនោះ
ដោយដឹកនាំគំនិតរបស់អ្នកដល់មានបកប្រែព្រះគម្ពីរ King James ឱ្យសរសេរយោងនោះ
ខ្ពស់ពីរបៀបដែលវាតែងតែត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ខ្មែរ។
ចំណុចដែលត្រូវទាញយកពីអង្គគហតេនេះ គឺថា នៅពេលដែល Gabriel
ត្រូវបានប្រាប់ឱ្យផ្ទេរនូវដានីយ៍លេយលំអំពីនីមិត្ត «mareh» នោះ
គាត់កំពុងត្រូវបានប្រាប់ឱ្យផ្ទេរនូវដានីយ៍លេយលំអំពីនីមិត្តនៃការលេចឡើងនៃឆ្នាំ 1844
មិនមែននីមិត្ត «chazon» ដល់ទាក់ទងនឹងការដាន់ឈ្មួញនិស្សក្សៈ
និងពួកពលបរិវារនោះទេ។

នីមិត្តអំពី «លុងាច និង ព្រឹក» ស្ថិតិអំពីការលេចមកមួយ
ដល់កើតឡើងនៅពេលការសម្ភាសន៍បរិសុទ្ធបានចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃ 22 ខែតុលា
ឆ្នាំ 1844។ នីមិត្តអំពីការលេចមកនៅថ្ងៃ 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
មិនមែនស្ថិតិអំពីការដាន់ឈ្មួញនិស្សក្សទេ ប៉ុន្តែស្ថិតិអំពីការសម្ភាសន៍បរិសុទ្ធ។
តើនៅថ្ងៃនោះមានការលេចមកខាងទំនាយឬទេ?

«ការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងនាមជាមហាបូជាចារុយរបស់យើង
ទៅកាន់ទីបរិសុទ្ធបំផុត សម្រាប់ការសម្ភាសន៍បរិសុទ្ធ
ដែលបានបង្ហាញឱ្យយើងឃើញនៅក្នុង ដានីយ៍លេ 8:14;
ការយាងមករបស់ព្រះរាជបុត្រនៃមេស្ទស្ត ទៅកាន់ព្រះដ៏ចាស់ជរានិច្ចទាំងឡាយ
ដូចដែលបានបង្ហាញនៅក្នុង ដានីយ៍លេ 7:13; និងការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់
ទៅកាន់ព្រះវិហាររបស់ខ្មែរ ដូចដែលម៉ាឡាគីបានទាយទុកជាមុន
នោះជាសច្ចៈគឺពិពណ៌នាអំពីព្រឹត្តិការណ៍តម្លៃដ៏ខ្ពស់; ហើយការនេះក៏ត្រូវបានគំរោង
ដោយការមកដល់របស់កូនកំលោះទៅកាន់ពិធីមង្គលការ
ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទបានពិពណ៌នានៅក្នុងពាក្យប្រាប់បង្គាប់ដល់អំពីស្ត្រីគ្រប់រូបដល់នាក់
ក្នុង ម៉ាថាយ 25 ផងដែរ»។ The Great Controversy, 426.

ការពិរិយលើត្រូវបានបង្ហាញឱ្យយើងដានីយ៍លេយលំអំពីការលេចមកជាពុទ្ធភាពរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ខ្មែរ នៅថ្ងៃ 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។ ហេតុនេះហើយ
ការពិរិយលើបានប្រទានសក្តិសិទ្ធិដល់ដានីយ៍លេយលំអំពីការលេចមកនៅថ្ងៃ 22 ខែតុលា ឆ្នាំ
1844 ពីព្រោះការពិរិយលើបានដឹកនាំអ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរគ្រប់រូបដែលបានកត់ត្រាទម្រង់ណា

មួយនៃគោលការណ៍ព្រះគម្ពីរដែលបញ្ជាក់ថា
សេចក្តីពិតគួរឲ្យមានបង្កកើតឡើងដោយផ្អែកលើទីបន្ទាល់របស់សាក្សីពីរ។
បុរសនិប្រាកដរយល់ក្នុងរឿងនេះដោយយល់អំពីចុងទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
នោះគាត់នឹងត្រូវការសាក្សីពីរមួយ ដើម្បីបង្កកើតឲ្យមានម៉ាម៉ូននូវ
«នីមិត្តអំពីការលេចមក»។

ការរិះរកដែលចាប់ផ្តើមកិច្ចការរបស់លោក
ដោយជាដំបូងគេបានបង្ហាញពីការបំណងបុរាណរបស់ដានីយ៉ែក្នុងការយល់អំពីនីមិត្ត
«chazon» ហើយលោកបានផ្តើមដូចនេះដោយបញ្ជាក់ថា នីមិត្ត «chazon»
គឺជានីមិត្តដែលបញ្ចប់នៅ «ពេលវេលាដែលបញ្ចប់» ក្នុងឆ្នាំ 1798។

ហើយខ្ញុំបានឮសូរស្រងូតនូវសំឡេងមនុស្សម្នាក់នៅកណ្តាលចុងទន្លេអ៊ូឡាយ ដែលមានហៅ
ហើយថា កាប៊ុយរីយ៉ែលអើយ ចូរឲ្យដឹងឲ្យបុរសនេះយល់អំពីនីមិត្តនោះ។ ដូចនេះ
គាត់ក៏មកជិតកន្លែងដែលខ្ញុំឈរ; ហើយកាលគាត់មកដល់ ខ្ញុំក៏ភ័យខ្លាច
ហើយដួលផុតកាប់មុខចុះ ប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយមកខ្ញុំថា ឱ កូនមនុស្សអើយ
ចូរយល់ចុះ ដុបិតនីមិត្តនោះសម្រាប់គ្រាចុងបញ្ចប់។ ដានីយ៉ែ 8:16, 17។

«ការនីមិត្ត» ក្នុងខ្មែរ នោះគឺ «នៅគ្រាចុងបញ្ចប់» គឺជាការនីមិត្ត «chazon» ហើយ
«គ្រាចុងបញ្ចប់» នៅក្នុងសៀវភៅដានីយ៉ែ គឺឆ្នាំ 1798។ នេះជាការ «នីមិត្ត»
ដែលដានីយ៉ែបានសរសេរឲ្យយល់ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជា «នីមិត្ត»
ដែលការរិះរកដែលគួរឲ្យមានបុរាណឲ្យដឹងដានីយ៉ែនោះទេ។ ចំពោះការនោះ
ការរិះរកដែលនឹងផុតសាក្សីពីរមួយ។

ដូចនេះ គាត់បានចូលមកជិតកន្លែងដែលខ្ញុំឈរ; ហើយកាលគាត់មកជិត
ខ្ញុំក៏ភ័យខ្លាច ហើយដួលផុតកាប់មុខចុះ ប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយមកខ្ញុំថា ចូរយល់ចុះ
ឱកូនមនុស្សអើយ ដុបិតនីមិត្តនេះសម្រាប់គ្រាចុងបញ្ចប់។
កាលគាត់កំពុងនិយាយជាមួយខ្ញុំ ខ្ញុំក៏សន្សំយ៉ាងដូច្នោះ ដោយផ្អាកមុខទៅលើដី
ប៉ុន្តែគាត់បានប៉ះខ្ញុំ ហើយតាំងខ្ញុំឲ្យឈរគ្រប់ទិសទីវិញ។ ហើយគាត់បាននិយាយថា
មើល ខ្ញុំនឹងឲ្យដឹងអ្វីនូវអ្វីដែលនឹងកើតមាននៅទីបំផុតនៃព្រះពិរោធៈ
ដុបិតទីបញ្ចប់នឹងមកដល់នៅពេលកំណត់។ ដានីយ៉ែ ៨:១៧-១៩។

កាប៊ុយរីយ៉ែលចាប់ផ្តើមបំពេញភារកិច្ចដែលបានប្រគល់ឲ្យគាត់
ដោយជូនដំណឹងដានីយ៉ែឲ្យ «មើលចុះ»
ដែលជាការប្រាប់ដានីយ៉ែឲ្យពិចារណាអំពីសេចក្តីពិតបន្ទាប់។
សេចក្តីពិតបន្ទាប់នោះគឺថា «សេចក្តីកំហឹងចុងក្រោយ» នៃ «បុរាណវិទ្យា» ទាំងពីរ ក្នុង
លើកទី ២៦ បញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1844។ «សេចក្តីកំហឹងចុងក្រោយ»
គួរឲ្យមានកំណត់អត្ថបទសញ្ញាណដោយផ្ទាល់ថាជាព្រះបន្ទូលទំនាយអំពីពេលវេលា
ពិសេសនោះមាន «ពេលកំណត់» មួយ ដែលវានឹង «បញ្ចប់»។ «សេចក្តីកំហឹង»
គួរតែកំណត់ឲ្យយល់ពេលមួយ ពិសេសនោះមាន «ពេលកំណត់» សម្រាប់ការបញ្ចប់របស់វា។
បុរសនិប្រាកដ «សេចក្តីកំហឹង» គ្រាន់តែដោយឡែកមួយក្នុងពេលវេលាប៉ុណ្ណោះ
នោះវានឹងមិនមានចុងបញ្ចប់ទេ វានឹងគ្រាន់តែដោយឡែកដែលវាបានកើតឡើងប៉ុណ្ណោះ។

“សេចក្តីព្រះពិរោធ” នោះមានចំណុចបញ្ចប់មួយដែលគួរឲ្យមានកំណត់សម្គាល់
ដូចនេះវាកំណត់ឲ្យយល់ចុងបញ្ចប់នៃពេលមួយ។ ពេលនោះគួរឲ្យមានកំណត់ថាជា
“សេចក្តីព្រះពិរោធចុងក្រោយ”។ បើមានចុងក្រោយ នោះគួរតែមានដំបូង។

“សចេកុត្តិព្រះពិរោធដំបូង” គួរឲ្យមានកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃក្នុងដានីយ៍លែ ជំពូក ១១
ហើយនៃទីនោះរាក់រាយពេលមួយដង ព្រោះអំណាចសម្មតចេហ្មាបនឹង “អនុវត្ត
ហើយចម្រុងចម្រើន” រហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃ “សចេកុត្តិព្រះពិរោធ”។

ហើយក្នុងចំណោមអ្នកដែលមានបុរាណយល់ដឹង នឹងមានខ្លះដូច្នេះ
ដើម្បីបិទបញ្ចប់ក្នុង ហើយសំអាតក្នុង ហើយផ្ទុកឲ្យក្នុងសេ
ដល់រលោចបញ្ចប់ផង ដូច្នេះវាបានសម្រាប់ពេលកំណត់មួយទៀត។
ហើយសុតចេនោះនឹងប្រព្រឹត្តតាមចិត្តខ្លួន; ហើយគាត់នឹងលើកតម្កល់ខ្លួន
ហើយពង្រីកខ្លួនឡើងលើសព្វព្រះទាំងអស់
ហើយនឹងពោលពាក្យអស្ចារ្យទាំងព្រះនៃព្រះទាំងអស់
ហើយនឹងចម្រើនរហូតដល់សចេកុត្តិក្រោយមានសម្រេចចប់
ដូច្នេះអ្វីដែលមានកំណត់ទុកនោះ នឹងគួរឲ្យមានផ្ទុក ដានីយ៍លែ 11:35, 36.

ក្នុងខាងព្រះនេះ សុតចេនៃប្រព្រឹត្តតាមបំណងរបស់ខ្លួន
ហើយលើកតម្កល់ខ្លួនឯង គឺជាបុរាណបទ។ ខទីសាមសិបបួនមួយ
គឺជាខនៃប្លង់មានសង្គមបេអុចន័យឡើងវិញ ខណៈដែលគាត់កំណត់អត្តសញ្ញាណ
«មនុស្សសន្តិវិធី» ដែលអង្គុយនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះ
ដោយបង្ហាញខ្លួនថាខ្លួនជាព្រះ។ ការប្រៀបធៀបក្នុងយុគដ៏ត ចាប់ពីឆ្នាំ 538
រហូតដល់ 1798 គួរឲ្យមានកំណត់នៅក្នុងខទីសាមសិបបួន ហើយវាបន្តរហូតដល់
«ពេលវេលានៃបញ្ចប់» ដែលជាឆ្នាំ 1798 ដែលជា «ពេលកំណត់»។ បន្ទាប់មក
ខទីសាមសិបបួនមួយកំណត់ថា សម្មតចេហ្មាបនឹង «រុងរឿង»
«រហូតដល់សចេកុត្តិក្រោយគួរឲ្យមានបំពេញសម្រេច»។ ខនេះកំណត់ថា
សម្មតចេហ្មាបនឹងរុងរឿងរហូតដល់ឆ្នាំ 1798 នៃពេលវេលានោះ «សចេកុត្តិក្រោយ» ទីមួយ មាន
«គួរឲ្យមានបំពេញសម្រេច»។ ព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះមាន «កំណត់ទុក» ថា
សម្មតចេហ្មាបនឹងបន្តអំណាចអស់រយៈពេលមួយពាន់ពីររយហុកសិបឆ្នាំ រហូតដល់ 1798
ដែលជា «ពេលវេលានៃបញ្ចប់»។

“សចេកុត្តិព្រះពិរោធ” ដំបូងមានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798 ហើយ
“សចេកុត្តិព្រះពិរោធចុងក្រោយ” មានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1844។
សចេកុត្តិព្រះពិរោធទាំងពីរគួរឲ្យមានកំណត់រយៈពេលវេលា ដែលមានចុងបញ្ចប់ជាក់លាក់
ដូចនេះបញ្ជាក់ថា ទាំងពីរនោះជាពុយាករណ៍អំពីពេលវេលា។
ការប្រើប្រាស់គួរឲ្យមានប៉ាន់បង្ហាញថាបង្កប់នូវផ្ទុកឲ្យដានីយ៍លែយល់អំពីនិមិត្តដែលមានលេខមក
("mareh") នៃ "លុង្វាច និង ព្រឹក" (ថ្ងៃ) ដែលមានកំណត់អត្តសញ្ញាណថ្ងៃទី 22 ខក្រុល
ឆ្នាំ 1844 ហើយគាត់ក៏មានផ្ទុកនោះ ដោយផ្អែកលើសាក្សីទីពីរដល់កាលបរិច្ឆេទនោះ។

និមិត្ត «chazon» នៃខទីដប់បី ដែលដានីយ៍លែបុរាណចង់យល់
នោះគឺជានិមិត្តអំពីការផ្លាស់ប្តូរ ដែលមានបញ្ចប់នៅ «ពេលវេលាចុងបញ្ចប់»
ក្នុងឆ្នាំ 1798។ និមិត្ត «mareh» នៃខទីដប់បួន
មានបញ្ចប់ដោយការបង្ហាញខ្លួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងទីបរិសុទ្ធជប់ផុត នៅថ្ងៃទី 22
ខក្រុល ឆ្នាំ 1844 ដើម្បីបំពេញសចេកុត្តិពុយាករណ៍អំពីពេលវេលានៃព្រះពាន់បីរយឆ្នាំ
ហើយក៏ជាការបំពេញសចេកុត្តិពុយាករណ៍អំពីពេលវេលានៃព្រះពាន់បុរាណមុនឆ្នាំផងដែរ។
សចេកុត្តិពុយាករណ៍អំពីពេលវេលាទាំងពីរនោះ
គួរឲ្យមានកំណត់នៃលើកកម្ពស់បរិសុទ្ធរបស់ហាហុក ដែលបង្កើនវិញ្ញាណ
មានកំណត់អត្តសញ្ញាណថា គួរឲ្យមានដឹកនាំដោយព្រះហស្តកន្លែងអម្បាល

ហើយមិនគួរគួរមានផលសំបុត្រឡើយ។

យើងនឹងបន្តការសិក្សានេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«យើងមានមធ្យោបាយនៃការរៀន
ហើយក៏មានជាច្រើនណាស់នៃការបំភ្លឺចេញពីក្នុងដំណើរ។ មានតែព្រះជាម្ចាស់
និងសុចានស្តីប៉ុណ្ណោះដែលមិនអាចខុសបាន។ អស់អ្នកដទៃគិតថា
ខ្លួននឹងមិនដឹងនៃការបោះបង់ទស្សនៈនៃខ្លួនសុទ្ធជាទីគាប់ចិត្ត
ឬមិនដឹងមានហេតុអ្វីផលសំបុត្រយោបល់ឡើយ នឹងគួរខកចិត្ត។
ដរាបណាយើងនាំគ្នាប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគំនិត
និងយោបល់របស់ខ្លួនដោយភាពរឹងមាំយ៉ាងមុតមាំ នោះយើងមិនអាចមានសាមគ្គី
ភាពដល់ព្រះគ្រីស្ទមានអធិស្ឋានសូមនោះបានឡើយ»។ Review and Herald, July 26,
1892.